Мала одна жінка гарненьку білу курочку, лагідну, мов ягнятко. Ходила собі білявка подвір'ям, дзьобала черв'яків та пила воду з калюжки. Щодня опівдні залазила в своє гніздо й довго там сиділа, а тоді вистрибувала звідти й кудкудакала на всю околицю, б'ючи крилами:

— Ко-ко-ко! Ко-ко-ко! Господине, я знесла тобі яєчко! Ходи забери. Лише рік тому сама я вилупилась з яєчка, а відтоді, як уперше знеслася, день у день дарую тобі яєчко. Ко-ко-ко! Коко-ко!

Як же було господині не тішитись з такої курки? Щотижня, коли вона несла городину на базар, брала й яєчка і продавала за добрі гроші. Та хоч була задоволена, проте повсякчас бурчала:

— Шкода, що маю тільки одну курку, коли б мала ще з одну, було б грошей більше.

Скупа вдалася господиня, любила складати гроші, вряди-годи виймала із скрині мішечка та лічила їх.

Аж якось уранці несла вона курці зерно, і спало їй на думку: "А що, як давати білявці більше зерна, аби несла вона по двоє яєць щодня? Більше їстиме — краще нестися буде".

Та й насипала курці цілу купу зерна. Так і в обід, і ввечері. Курка дзьобала собі, не лишаючи ні зернини. Дивилася господиня на неї й раділа.

Щодня сипала вона курці подвійну пайку зерна та недоїдки від столу. А курка одно сокотала та їла, і господиня не могла нею натішитися.

Та від такого харчу почала білявка гладшати і за кілька, день зовсім перестала нестися.

Розсердилася господиня на курку, але, подумавши добре, сказала:

— Мало мені було щодня по яєчку, заманулося більше. От і покарали мене боги!

Так деякі люди через зажерливість втрачають і те, що мали.